

III/c: FELNŐTT – ELBESZÉLÉS kategória

2. hely

Megváltós

Az elhagyatott park csak egy gazzal benőtt homokozót tud felmutatni fényes játszótéri múltjából – azt is a várépítésnél sokkal alantasabb célokra használják a közeli tekézőből hazafelé tartó, itallal teletankolt járókelők, és a fölötté nyüzsgő-zümmögő rovarok miatt sem tanácsos belemerészkedni. A mászókáknak és hintáknak már a helye sem látszik, a vasrudakról lepattogzó festék terepfoltos báját leváltotta egy utcával odébb az Európa-kompatibilis modellek baleset-megelőző szabványa. A hajdani szökőkutat a közmunkások négyféle árvácska-színben pompázó virágágyássá nemesítették, mintha nagy becsben tartott sírja lenne a nyolcvanas években itt felharsant gyermekkacajoknak – ébredő öntudatunk naiv álmainak parcellája.

A két gyerek gyakran tölti itt az időt hétvégeken és nyári szünetben: az anyjukkal várakoznak, hogy jöjjön érte az autó, majd azt várják, hogy hozza vissza. Most éppen az utóbbi szakasz jött el, ami egy kicsit jobb volt, mert ilyenkor egy kis édességet meg kólát is remélhettek tőle.

- Játsszunk megváltóst! – kiált fel a kislány, és nagyszerű ötletétől felvillanyozódva felugrik a támla nélküli padról.

- Az milyen? – kérdi gyanakodva az öccse, miközben továbbra is a pad betonlábára tévedő bogarakat próbálja minél kevesebb ütéssel kifasírozni.

- Hittanon tanultuk.

- Olyan az oviban is van.

- Na, akkor tudod! Te leszel a Jézus. Kéne neked egy kereszt.

- Honnan vegyek?

- Mondjuk a boltból.

- Jó. Te leszel a boltos.

A kislány aranycsillámos balettcipőjével körbesasszézza a pad és a homokozó vonalától a sövénykerítésig terjedő területet.

- Mondjuk, ez a bolt. Te onnan jössz. Én meg itt cigizek a bejárat előtt... Jöhetsz!

- Jó napot! Jöttem a boltba.

- Nézzen csak körül nyugodtan, mindjárt én is megyek, csak még ezt elszívom!... Nézd, most eltaposom, bemegyek... Van rágód?

- Nem te vagy a boltos?

- Ja, tényleg...! De most komolyan: van rágód?

- Nincs.

- Anya talán hoz.

A kisfiúban hirtelen feltámad az anyja utáni sóvárgás.

- De mikor jön...?! Már a kenyeres autó is elment...

A lány vállat von, aztán az idősebb fölényével odaveti:

- A pénzt nem adják ám olyan könnyen!

Öccsét nem nyugtatja meg ez a felnőtt magyarázat.

- A Vanessa azt mondta, hogy anyu nem is dolgozik, mert akkor a munkásbusz vinné, mint az ő anyukáját, és csak este jönne haza...

- Mert az ő anyukája szalagra jár... A miénk meg házhoz.

- De a Vani szerint túsarkúban nem is lehet takarítani...

- A Vani hülye... Na, kezdjük már! – a lányka beáll a pad mögé, és kihúzza magát, úgy nógatja testvérét. - Kérdezd meg, hogy van-e kereszttem!

- Van keresztje?

- Igen, milyet parancsol? – felemel a földről egy letört ágat, a végén meredező keszekusza gallyain még zöldellnek a levelek. – Ez a legújabb modell! Ha süt a nap, még árnyékot is tart.

- Ez jó lesz. Mennyibe kerül?

- Száz forint.

- Tessék, itt a pénz.

- Köszönjük a vásárlást, viszontlátásra!

A kislány kiszalad a „boltból”, és felpattan a virágágyás kőszegélyére.

- Itt lesz az út, ahol hordoznod kell a keresztet... Nem úgy! A válladon! Meg kicsit görnyedj meg!

- Várjál, valami mászik a nyakamon! Fúj, ez teli van hangyával! Nekem ez nem kell!

- A keresztet nem lehet eldobni, legfeljebb kicserélni, és csak cipelés közben derül ki, hogy könnyebb volt a régi! Akkor viszont már nem lehet visszacsínálni!...

- Mindegy. Ennél csak jobb lehet.

- Akkor megyek újra boltosnak... Miben segíthetek?

- Visszahoztam a keresztet, mert hangyás. Adjon másikat!

- Várjon, körülnézek a raktárban... Van még fenyőág-kereszt.

- Az meg bök!

- Sajnálom, másfajta nincsen: vagy a hangyás vagy a bökös.

- Inkább a bökös.

- Jó... Na, most vedd fel és indulj! Én majd viszek neked inni.

- Tényleg?

- Csak játékból... Tessék, itt van.

- Köszönöm... De jó ez a kis víz... Már majdnem szomjan haltam... Kaja nincs?

- Azt majd a másik sarkon adok... Lassabban menj... és ne vakarózz közben!

- De nagyon bök! Meg ragacsos is!

- Jól van, mit vagy úgy oda?! A keresztútra szenvedni megy az ember!

- Inkább mégis a hangyásat akarom!

- Nem lehet többször kicserélni; különben is: már bezárt a bolt. Tessék, itt egy kis enniváló... Tudod mit: kicsit viszem helyetted... Fú, tényleg tiszta ragacs! Olyan lettem? Na jó, most már letehetjük. Mondjuk, ide feszítenek ki a két fenyőfa közé. Állj meg, és tedd szét a kezéd, mintha ki lennél szögezve! Mondjuk, én meg itt siratlak... Amikor nem nézek oda, bújjál el, aztán majd megkereslek... Na, most már menjél! De halkan!... Mondom, halkan!!

A kisfiú harsány csörtetéssel lövi ki magát a kereszt-állásból a játszótér kerítés nélküli sarka felé.

- Megjött anyu!

Az úttest túloldalán egy sárfrócsekes autó ajtaja nyílik: először a szteccsnadrágos pálcikalábak nyúlnak ki belőle, aztán a fedetlen csípőcsontok, homorú hassal, fölötté ezüstflitteres top, megkoronázva egy rózsaszín tollboával. Erőtlen léptekkel kerüli ki a pocsolyát a túsarkakon imbolyogva. Homlokára felszökő, kérdőre rajzolt szemöldökével keresi gyerekeit. Elsőként a fia érkezik:

- Hoztál energiatalt?

- Hoztam.

- És hercegnős csipszet? – csimpaszkodik nyakába a lánya is.

- Az nem volt. Ilyet vettem.

A fehér lakktáska lecsúszik a válláról, sarka a sárba zuttyan, miközben a reklámszatyorból előkerül két táblacsokoládé, aktuális szuperhősökkel a csomagoláson. A gyerekek mohón kapnak érte, azonnal bontani kezdik. Anyjuk ekkor méri őket végig:

- Hát neked milyen a pólód? Csupa gyanta! Meg a tiéd is! Hogy néztek ki?! Sziszi, legalább neked lehetne több eszed! Így vigyázol az új ruhádra?! Mit csináltatok?

A maszatos arcok egymásra sandítanak - hogyan is magyarázzák ezt úgy, hogy minél kisebb szidalom-zuhattal járjon - , aztán a lány az őszinteség mellett dönt.

- Megváltottunk, anya.

A nő mély slukkal meggyújtja frissen szerzett cigarettáját, szavai füstgombócokban buggyannak ki a száján:

- Apátokat kéne.

- Hogyan? – kérdezi halkán a kisfiú, mint aki tudja, hogy titkolnivaló témát súrol. Kezei között olvadásnak indul a csokoládé maradéka.

- Egy kis óvadékkal- feleli az anyja, és tör magának egy kockát.

- Kiváltani? – értetlenkedik tovább a kisfiú.

- Vagy inkább leváltani – vágja rá a kislány, és ő is anyja felé nyújt egy darab ehető boldogságot.

Anyja felnevet, aztán – mint aki fontolóra veszi a dolgot – belebámul a füstgomolyagba.

- Gyertek. Kipakolunk otthon, aztán kimegyünk a nagy játszótérre.

- Hurrá! – fut előre a kisfiú, közben magasba hajítva az összegyűrt csokipapírt, ami egy faágról visszapattanva landol a fűben; ő azonban ezt már nem látja: vissza se néz, és egy pillanat alatt takarásba kerül a közeli ház sarkánál. Anya és lánya a teletömött táskával battyognak utána.

- Soká jöttél – mondja a kislány.

Pár lépésen át csak a túsarkak kopognak, azután jön a válasz:

- Nagy volt a ház. – és ők is eltűnnek a járdakanyarban.

Írta: **Sinkó Adrienn**